

Punainen ja sininen hengittävät yhteen

Hiljainen perjantaiamu. Juna matelee kohti itää. Istun ikkunapaikalla, aika kuluu silmieni edessä. Pisara pisaralta kerään valtamerä itseeni.

Mekanismi sisälläni liikkuu etäisten voimien herättämänä, muinaisten ja sitkeiden. Eksyn auringonnousuun. Tunnen lintujen laulun äänen, etsin ketunjalkia lehtien seasta.

Kevät on täällä, tällä asemalla – kuin hatarien muistojen höyryjuna, valkeana ja tyynenä keskellä mäntyjen merta.

Silmäni etsivät sinua, ne löytävät rauhan.

Askellan ääneti peläten katkaisevani mehiläisen unen.

Jos joku kysyy, mitä me olemme, vastaus tulisi itsestään – piste kaikelle mahdolliselle.

Polkua ei ole, metsä nielee minut.

Naurusi on yhä samanlainen – jollain tapaa laakea ja kätkeyty, katseesi imeytyy ironisesti. Puhut meistä jossain menneen ajan ja futuurin välisessä aikamuodossa.

Ihmettelen vain, missä on preesens.

Kävelemme vierekkäin, ja aiheet toinen toisensa jälkeen menettävät värinsä, ne sulkevat oven toisensa jälkeen.

Kannamme käsissämme talon luota löytyneitä puuhevosia.

Punainen, kookas ja itseriittoinen, lepää kämmenelläsi. Kiedot sormesi sen ympärille, ja se katoaa ihosi pimeyteen.

Sininen, pieni ja hauras, katsoo sinun suunnastasi vastakkaiseen.

Kukaan ei tiedä, mistä ne ilmestyivät. Löysimme ne yhtenä päivänä, yhtä aurinkoisena kuin tämäkin, ikkunalaudalta. Jokainen kohtaaminen auringon täyttämässä huoneessa muistuttaa sinun läheisyydestäsi sillä ensi hetkellä, kädenojennuksesta, halusta halata, hädin tuskin lausutuista sanoista.

Raukeina me etsimme kanssasi vastausta. Tanssivan valon hiukkasissa kului päivämme.

Kuinka kertoisin hevosista?

Pienet, näennäisessä harmoniassa syntyneet väritahrat. Tässä talossa, niin vanhassa ettei kukaan muista, kenen se on, pengomme tuntemattomia elämiä ymmärtääksemme omaamme. Kirjoja ja vaatteita, kirjoja ja albumeita, yksin kirjoittamattomien tarinoiden kanssa. Saapuvan kevään lämmin henkäys vetää minua kaiken aikaa ulos, pakoon. Kuinka monia päiviä kuljin kauriiden perässä, kuinka monena yönä aloin muistuttaa sutta. Sulauduin aurinkoon, vihreyteen piiloutuakseni sinulta.

Aloimme katsella kuvia, selkeitä ja värikkäitä, tuntemattomista hahmoista. Ensimmäinen oli sinulle. Toinen, palanen vieraantumista, muistutti meitä. Punainen ja sininen, puiset käsintehdyt hevoset, kelluivat ympäriinsä. En tiennyt pelkäsinkö, hiljalleen totuin uuteen kohtaamiseen toisen kuukauden kolmantenatoista.

Jotenkin me luonnollisesti vain löysimme toisemme, sinä punaisessa, minä sinisessä. Emme olleet yksin. Selittämätön voima koteloi meidät.

Puhun sinulle pitkään ritareista, rakkaudesta, muusta, silloin tällöin pidän taukoa. Hevoset kirmaavat läpi päiviemme, ja minä lasken jokaisen kolmannentoista. Montako vuodenaikaa on kulunut?

Olemme yhä tässä talossa. Totuus on, ettemme tiedä mihin katsoa. Tuijotamme toisiamme, ja silmämme haalistuvat etsimisestä. Hevoset elävät omaa tarinaansa, me kanssasi olemme hiljaisia todistajia. Pidämme niitä lähellä sydäntä, ja ne katoavat kaukaisuuteen. Ja sitten on talvi. Ja sitten on kesä.

Kävelemme. Tulemme villeiksi. Ilman sanoja.

Istun usein pienessä huoneessa, piirrän silmiäsi, käsiäsi ulkomuistista. Luonnostelen hevosia kirjanselkämyksiin, punaista ja sinistä yhteen kietoutuneina. Jossain kohdin matkaa hengittimme yhdessä, sinun hengityksesi peitti omani.

Saavun yhä syvemmälle metsään. Koivunoksien hopeiset heijastukset sokaisevat minut. Meri näyttäytyy edessäni. Tunnen nopeutuvat askeleeni, etsin pelastusta. Aallot lyövät voimakkaana alasinta päässäni. Suolantuoksuiset roiskeet, kuinka helppoa onkaan hengittää ennen lentoa.

Kurotan käteni, samanaikaisesti seuraan elettä ja tunnen sen. Unenomaisesti avaan sormeni. Kaksi siluettia lentää muistojen pyörteeseen. Punainen ja sininen tuulen vieminä. ”Tosirakkaus ei jätä jälkiä”, muistutan itselleni.

Teksti ja kuvat: **Biljana Furnadžijeva**
Bulgariasta suomensivat **Inka Nurmi** ja **Zdravka Šuninska**

Biljana Furnadžijeva (synt. 1992) käsittelee tuotannossaan ihmisen ja luonnon vuoro-vaikutusta sekä myyttejä. Hänen teoksensa syntyvät kuin tutkimus, jossa vastakohtaiset elementit asetetaan kohtaamaan toisensa. Furnadžijeva luo eri materiaalien ja tekniikoiden synteesisistä – yhdistelee luonnonmateriaaleja, piirroksia, kollaaseita ja veistoksia valokuviin, videoihin ja melodioihin. Bulgarian Sofiassa syntynyt kuvataiteilija asuu ja työskentelee nykyisin Pariisissa. Vuosina 2020–21 hän on viettänyt paljon aikaa Ruotsissa työskennellen residenssissä Björkön metsäisellä saarella Itämeren syleilyssä.

